

[Ministeren for offentlige arbejder.]

mill. kr. i indtægter, såfremt Kastrup „løber fuld“, uden at man har sikret overflytningsmuligheder til andre.

Jeg skal til sidst sige, at jeg her har søgt at holde mig til de kendsgerninger og facts, som er nødvendige for folketinget, hvis det skal gå ind i en sag, der jo er så omfattende både teknisk og økonomisk. Jeg mener, at det foreliggende talmateriale viser, at en hurtig investering i en storlufthavn er ubetinget nødvendig, hvis vi fortsat skal have et nordeuropæisk luftfartscentrum her.

Der indgår også i dette spørgsmål væsentlige momenter, som ikke kan gøres op i penge eller på anden måde måles. Så kan man kalde det mere eller mindre følelsesbetonede; man kan også kalde det et spørgsmål om at have næse for forretninger. Mange af de store trafik anlæg, vi disponerer over, er blevet til, uden at man dengang i diskussion om deres etablering kunne forlange eller få sikre garantier for, at de i fremtiden ville afkaste indtægter, der gjorde investeringerne rentable. Overvejelserne i gamle dage beroede vel nok på nogle fornemmelser, som man kunne kalde for købmandskab. En sådan fornemmelse tror jeg også mange af folketingets medlemmer vil anlægge over for denne sag, og dertil kommer så, at vi i løbet af kort tid skal træffe beslutning om noget, som kan betyde et bidrag til velferdsudviklingen i det skandinaviske område, og hvor vi også skal være opmærksom på vore egne, lokale forhold.

Mange dispositioner, ja, næsten alle store dispositioner i Københavnsområdet, afhænger af, om der træffes hurtig beslutning i Øresundsspørgsmålene. I Storkøbenhavn arbejder man med svære trafikproblemer: tunnelbanerne, Søringen, havnens fremtid. Hvis der disponeres enkeltvis med hensyn til løsning af sådanne meget kostbare trafikprojekter, vil der blive gjort mange fejl, når man ikke har en sikker afgørelse af, hvor den kommende storlufthavn skal placeres. Efter min opfattelse er dette nøgleproblemet i hele det storkøbenhavnske trafikplanlægnings- og i øvrigt også boligudbygnings-spørgsmål, og man kan derfor ikke højt nok vurdere betydningen af en hurtig beslutning, så den statslige og kommunale planlægning kan fortsætte på et sikrere grundlag, end den hidtil har haft.

Må jeg til sidst igen fremhæve de nordiske perspektiver, der ligger i dette. For mig at se vil en fast forbindelse over Øresund og anlægget af en storlufthavn på Saltholm betyde mulighed for en øget erhvervsmæssig integration, som ikke alene har betydning for Danmark og Sverige, men som har skandinavisk betydning. Historien viser jo, at ligegyldigt hvilke grænser landene selv sætter op mellem hinanden med hensyn til told og andre økonomiske restriktioner, er etablering af trafikforbindelser noget, der fjerner skellene og fremmer erhvervsudviklingen. En snarlig løsning af Øresundsproblemerne vil derfor stærkt — som det også er fremhævet af Nordisk Råd — kunne medvirke til at skabe det kraftcentrum i Øresundsregionen, således at vi i Skandinavien kan tage konkurrencen op også med det øvrige europæiske område.

Formanden: For en anden gangs skyld gør jeg opmærksom på, at taletiden ved fremsættelse af redegørelser fra ministre er en halv time.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om meddelelse af orlov til folketingsmand Dose.

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 16. d. m. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik derefter til:

Spørgsmål om indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmand Dose.

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at stedfortræderen indkaldes. (Ophold). Det er vedtaget. Hr. Ib Kolbjørn vil herefter blive indkaldt som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 16. d. m.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om universiteternes udbygning.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 96) findes i tidenden sp. 2279, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 375).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: Første behandling af dette lovforslag om de kommende års universitetsudbygning var jo forholdsvis lidenskabelig, men efter de svar, ministeren har givet på de spørgsmål, vi har stillet i udvalget, er der vel grund til at tro, at anden behandling nu kan få et mere uddramatisk forløb.

Et af de problemer, der blev drøftet ved første behandling, var jo spørgsmålet om udbygningen af Københavns universitet, og det er et problem, der har optaget os alle i de senere år. Netop på baggrund af de bemærkninger, ministeren gjorde ved første behandling, er jeg glad for, at ministeren nu over for udvalget har oplyst, at de betænkninger, vi har ventet på, og som først forelå færdige umiddelbart før denne folketingsamling, simpelt hen var forudsætningen for, at det fremsatte forslag til en rammelov kunne udarbejdes, og at lovforslaget bygger på de forudsætninger, betænkningerne indeholdt.

Det, lovforslaget går ud på, er at skabe en ramme for udbygningen af de tre bestående universiteter for årene frem til 1976. Det er med andre ord et forsøg på at give universiteterne „Lundtoftestatus“, sådan som jeg har nævnt det nogle gange, d. v. s. give de bestående universiteter, der trænger så hårdt til at vide, at deres fremtidsudbygningsplaner er sikret økonomisk, den samme mulighed, som man har haft ved byggeriet på Lundtoftesletten, ved at der for en årække frem er afsat en rammebevilling. Jeg ønsker ministeren til lykke med, at han i den tid, han får lejlighed til at administrere dette, ved, at midlerne til denne udbygning er sikret.

Det fremgår også af betænkningen, at der i den seneste 5 års periode er foregået meget betydelige lejemaal, køb og nybyggerier for at imødegå Københavns universitets meget

påtrængende lokaleproblemer. Så er det også klart.

Jeg vil gerne i forbindelse med problemerne omkring Københavns universitet stille et spørgsmål til undervisningsministeren. Det fremgår af lovforslaget, at vi næste folketingsår vil få forelagt et lovforslag om videreudbygning af Københavns universitet. Det vil ske, når det udvalg med repræsentanter for Københavns kommune og undervisningsministeriet, der i øjeblikket er ved at undersøge arealproblemerne i København, har afsluttet sit arbejde, formentlig i sommerens løb. Men for nylig kunne vi læse, at forsvarsministeren forberedte salg af militære arealer til den højestbydende, som det hed. Vi havde lejlighed til at drøfte dette spørgsmål med forsvarsministeren og med finansministeren i investeringsudvalget, og vi fik her det tilsagn fra forsvarsministeren, at der ikke ville blive tale om at udbyde arealer, før andre ministre, der måtte være interesseret i dem, havde haft mulighed for at gøre sig bekendt med planerne. Der måtte komme en samlet plan fra regeringen, så der — jeg vil gerne sige selvfølgelig — kun kunne blive tale om salg af arealer, der ikke havde interesse til offentlige formål af den ene eller den anden art. Forsvarsministeren gav også et mere specificeret tilsagn om, at der ikke ville blive foretaget dispositioner, før udvalget om universitetsarealerne var færdig med arbejdet, og før tinget havde taget stilling. Jeg har gerne villet nævne dette i denne debat, for at det kan være sagt i tingets offentlige møde.

Jeg vil gerne bede undervisningsministeren om at følge disse arealplaner meget nøje. Der var i forsvarsministerens opstilling direkte nævnt arealer, som også har været nævnt i forbindelse med universitetsudbygningen. Jeg går ud fra, at undervisningsministeren er enig med mig i, at det ikke kan være udtryk for hensigtsmæssig planlægning, hvis der træffes aftaler om salg af militære arealer, uden at undervisningsministeriet har haft mulighed for at give udtryk for, hvilke ønsker man fra undervisningsministeriets side måtte have — ikke alene med hensyn til universitetsudbygningen, for der savnes jo også arealer f. eks. til tekniske skoler, gymnasier og andre uddannelsesinstitutioner. Jeg håber, at undervis-

[K. B. Andersen.]

ningsministeren er enig med mig i, at det må være rigtigt, at der kommer en sådan samlet plan for arealanvendelsen, og at undervisningsministeren vil give tilsagn om ikke at acceptere, at forsvarsministeren til den højstbydende sælger arealer, som undervisningsministeren kan få brug for til universiteter eller til andre uddannelsesformål.

Det ændringsforslag fra undervisningsministeren, som navnlig vil gøre det muligt for os at komme let gennem denne anden behandling, giver udtryk for, at ministeren i næste folketingsår vil fremsætte lovforslag om den geografiske placering af nye centre for højere uddannelse landet over — altså netop det, som flere af os efterlyste ved første behandling.

Jeg skal her indskrænke mig til at takke ministeren for, at han har imødekommet de ønsker, som jeg og andre fremsatte, sådan at vi nu får mulighed for til næste år at nå til en virkelig helhedsløsning af vore universitetsproblemer. Der er ingen, der kan være uenig i, at det mest presserende er at få udbygget de bestående universiteter, og at det bliver det, vi må samle os om i de kommende år. Men det er også rigtigt, når man ikke alene her i tinget, men også rundt omkring i landet har reageret mod, at planerne for nye centre var taget ud af det oprindelige lovforslag, fordi dette ville gøre det umuligt i tide at sikre sig arealer og i øvrigt planlægge lokalt. Derfor er jeg glad for, at ministeren har imødegået denne kritik med det nu fremsatte ændringsforslag.

Jeg kan altså på mit partis vegne give tilsagn om, at vi med stor glæde stemmer for ændringsforslaget og med megen interesse ser frem til det lovforslag, vi kan vente næste folketingsår, og som altså dels skal omhandle den videre udbygning af Københavns universitet, dels planerne for den fremtidige universitetsudbygning i Odense.

Jørgen Jensen: Ved første behandling af dette lovforslag udtalte jeg, at det nok ville fremkalde skuffelse hos visse kredse i nogle områder af landet, at lovforslaget udelukkende tog sigte på udbygningen af — og vi er alle enige om den stærkt påkrævede udbygning — af de eksisterende 3 universiteter. Men denne sorg er nu til glæde vendt.

Jeg er ganske ligesom hr. K. B. Andersen meget tilfreds med, at undervisningsministeren har imødekommet et enigt udvalgs ønske om, at der til næste folketingsår vil blive fremsat lovforslag om den geografiske placering af nye centre for højere uddannelse. Herved åbnes døren inden for en overskuelig tid for den langsigtede planlægning, som er nødvendig, for at vi kan handle rationelt og økonomisk på dette store, stærkt ekspanderende område, hvor der nok under alle omstændigheder skal investeres meget store beløb, og hvor også vigtige lokale, for ikke at sige regionale, interesser er involveret.

Jeg takker undervisningsministeren for ændringsforslaget, som har det konservative folkepartis fulde tilslutning.

Per Møller: Som det fremgår af udvalgsbetænkningen, kan venstre give tilslutning til lovforslaget i den skikkelse, det vil få efter ændringsforslagets vedtagelse. Ud fra flere betragtninger må det anses for nyttigt, at der på et tidligt tidspunkt, altså i det kommende folketingsår, træffes beslutning om den geografiske placering af de påtænkte nye centre for højere uddannelse. Det kan bl. a. lette en del lokale planlægningsopgaver, som kan få stor værdi for den rigtige udformning af de nye universiteter.

Der er næppe nogen, der gør sig illusioner om, at det bliver helt nemt at træffe valget mellem f. eks. Haderslev og Esbjerg-Ribe. Lokalpatriotiske og andre følelsesbetonede overvejelser vil nødvendigvis få en fremskudt plads i debatten, og det er kun naturligt og rigtigt. På den anden side må der også være plads for en kold og lidenskabsløs bedømmelse, og jeg vil allerede nu bede ministeren om at sikre, at lovforslaget om placeringen bliver ledsaget af det bedst tænkelige materiale til en saglig vurdering af alle fordele og ulemper ved de forskellige geografiske muligheder, der kan komme på tale.

Selv om der som nævnt kan påpeges fordele ved den fremskyndede stillingtagen til spørgsmålet om den geografiske placering af de nye centre, er der vel også visse betæneligheder. Man kan således næppe se helt bort fra, at man i de byer, der nu vælges som hjemsted for de nye universiteter, vil blive grebet af en vis utålmodighed ved udsigten til, at man først kommer i gang om adskillige år, og måske vil utålmodig-

[Per Møller.]

heden udløse et pres, som i givet fald kan bringe forstyrrelser i den samlede planlægning. Jeg vil i denne sammenhæng minde om, at man i en skitse for udbygningen af de højere læreanstalter i tiden indtil 1980 udtrykkelig fremhæver den mangeartede risiko ved en forceret udbygningstakt. Jeg noterer imidlertid med tilfredshed, at ministeren i et svar til udvalget udtrykkelig har understreget dette synspunkt. Alt i alt må det derfor forekomme rimeligt, at man nu beslutter, at der allerede i den kommende samling skal træffes afgørelse om centrenes beliggenhed.

Men den mest påtrængende og den vanskeligste opgave, der står umiddelbart for, bliver beslutningen om Københavns universitets fremtid, altså spørgsmålet, om man skal satse på en udbygning og modernisering af universitetet i selve København, eller om man skal starte fra grunden et sted uden for hovedstaden. Dette spørgsmåls afklaring og rigtige løsning er forudsætningen for, at Københavns universitet skal undgå at glide ind i en udvikling, hvor det ender som et andenklasses universitet. Med disse ord skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget i den nye skikkelse, det får.

Grethe Philip: Både under debatten ved første behandling og senere under udvalgsbehandlingen har det stået helt klart, at man fra alle sider har været enig om nødvendigheden af en meget hurtig udbygning af de bestående universiteter. Det har også været ganske klart, at det særlig er i København, det brænder på, og dette er yderligere kommet til udtryk under de debatter, der har fundet sted i den allerseneste tid. Vi står nu umiddelbart foran at skulle træffe beslutning om, hvor udbygningen af Københavns universitet skal foregå. Der er for mig ingen tvivl om, at man i dette spørgsmål også må tage hensyn til, hvor det næste universitet på Sjælland skal opbygges. Derfor er jeg meget glad for, at ministeren nu har stillet et ændringsforslag, hvori han

giver tilsagn om i næste folketingsår at fremsætte lovforslag om den geografiske placering af nye centre for højere uddannelse.

Men det gælder ikke alene for hensynet til overvejelserne om Københavns universitet, men også i andre overvejelser, at vi har brug for at komme i gang med en langsigtet planlægning og altså også få den mere nøje fastlagt, end den hidtil har været. Der er lokale hensyn, hvor det gælder planlægningen af et lokalt område, men også i høj grad hensynet til, hvor andre uddannelser, der ligger uden for den egentlige universitetsuddannelse, skal placeres. Vi ved f. eks., at der i øjeblikket foregår overvejelser i et udvalg om udbygningen af en række sociale uddannelser, som man meget vel kunne tænke sig placeret i tilknytning til nye universiteter. Jeg synes også, det vil være rimeligt ved denne lejlighed at pege på, hvad kulturminister K. Helveg Petersen så ofte har været inde på, at det vil give øget fleksibilitet i undervisningen, hvis vi får placeret egentlig universitetsundervisning og undervisning på andre områder i nær tilknytning til hinanden.

Vi har modtaget en henvendelse fra Nordjyllandsudvalget for højere læreanstalter, og i denne henvendelse understreges det også ganske tydeligt, at man på lokalt hold er meget interesseret i, at også planlægningen for de nye uddannelsescentre fremmes mest muligt. Men jeg vil gerne understrege, hvad en af de tidligere ordførere var inde på, at selve det, at vi i nær fremtid, altså formodentlig i næste samling, kan tage stilling til, hvor nye uddannelsescentre til sin tid skal placeres, ikke kan og ikke må indebære, at vi derefter meget hurtigt går i gang med en opbygning af disse nye centre. Der er mange andre ting, der også skal tages hensyn til; der er hele spørgsmålet om at skaffe tilstrækkelig mange lærere af en tilstrækkelig høj kvalitet, og der er de almindelige økonomiske hensyn, som også må spille en stor rolle her, hvor det gælder investeringer af et så betydeligt omfang.

Med disse ord vil jeg anbefale, at man

[Grothe Philip.]

stemmer for det af ministeren stillede ændringsforslag og senere for lovforslaget som helhed.

Morten Lange: Jeg skal ved denne lejlighed takke ministeren — og når vi erindrer, hvorledes forløbet var under første behandling, hvor stokkemethoden kom i anvendelse, bør man måske oven i købet takke ministeren hjerteligt — fordi vi under udvalgsarbejdet er nået frem til et væsentlig bedre lovforslag og et væsentlig bedre program for udbygningstakten, hvad angår de højere læreanstalter. Det forekommer mig, at lovforslaget derved har vundet meget væsentligt, og det er mig en stor glæde, at vi har nået et sådant resultat.

Vi kan nu forudse, at vi til efteråret — jeg håber før løvfaldstide — kan få en samlet debat om de to ting, der nu henstår: dels den geografiske placering af de nye centre, dels den rent fysiske placering af Københavns universitet, som i sig selv er et ganske vanskeligt punkt, der nok skal volde os adskilligt hovedbrud.

Jeg kunne måske lade det være dermed; men jeg vil dog gerne tilføje et par ord om sammenhængen imellem det forventede lovforslag om placering af nye centre og det lovforslag, vi her har om de tre universiteters udbygning. Når jeg gør det, er det, fordi nogle af de besvarelser, vi har fået i udvalget, ikke har gjort det helt sikkert, om ministeren har forstået det meget intime samspil, der er imellem udbygningen af de tre bestående universiteter og planlægningen af de nye. Det vil, i hvert fald efter min opfattelse, være fuldstændig håbløst at lægge en plan, der går bare nogle få år frem, for udbygningen af Københavns universitet uden temmelig nøjagtigt at kende planerne for et sjællandsk universitet, for udbygningen af Århus universitet og af Odense universitet og uden så nogenlunde at kende planerne ikke alene for den geografiske placering af de pågældende nye universitetscentre, men også skitser til, hvilke fagområder man dér først vil udbygge. Det er ganske klart, at dette må have betydning for, i hvilken rækkefølge og med hvilken kraft man vil sætte ind på udbygningen af de forskellige områder ved de bestående universiteter. En samlet planlægning på disse meget dyre områder er

absolut nødvendig, og jeg anser det for at være en overordentlig lykkelig konstellation, hvis begge de store hovedproblemer kommer frem til samtidig behandling i folketinget til næste år. Det skulle være muligt for folketinget ved den lejlighed at nå resultater af virkelig karat.

Der har været mange diskussioner i dette høje ting om højere læreanstalter og deres placering. I al den tid, jeg har været her, har det været en næsten årlig foranstaltning. Jeg synes også, det er udmærket. Men den diskussion, vi skal have til næste år, og de afgørelser, vi skal træffe til næste år, er nok så langt de mest principielle og mest omfattende, og det er derfor også dem, som vi nu først for alvor har fået et tilstrækkeligt materiale til.

Jeg skal altså takke ministeren for den beredvillighed, han har vist ved at sikre os en mulighed for en sådan samlet løsning af problemerne. Jeg skal tilslutte mig ændringsforslaget og endnu en gang anbefale, at lovforslaget, som det vil fremstå, må få en meget hurtig og gunstig fart igennem det høje ting og meget hurtigt blive omsat til nyttige mursten.

Sigsgaard: Jeg kan tilslutte mig ændringsforslaget, som imødekommer et ønske, der også er fremsat fra mit partis side. I øvrigt kan jeg henvise til de bemærkninger, som fru Hanne Reintoft gjorde på venstresocialisternes vegne ved første behandling.

Når jeg i det hele taget beder om ordet, er det i anledning af hr. K. B. Andersens kommentarer til forsvarsministerens, man kunne fristes til at sige næsten ansvarsløse plan om at sælge københavnske arealer til de højstbydende. I den anledning vil jeg gerne sige, at vi helt kan tilslutte os ønsket om, at der bør foreligge en samlet plan for udnyttelsen af arealerne, inden der sælges og anvendes så meget som en eneste kvadratmeter. Jeg har med tilfredshed bemærket, at folketingets investeringsudvalg har fået gennemført sit ønske om, at Københavns kommunalbestyrelse høres, inden der sker yderligere i sagen.

Jeg tror dog alligevel, der er grund til at understrege, at alle relevante offentlige instanser skal høres og inddrages i planlægningen. Det er Københavns kommunalbestyrelse, der har planlægningsmyndigheden

[Sigsgaard.]

for arealerne, og derfor må den samlede plan for deres anvendelse — og her kan undervisningsministeren jo i høj grad komme ind i billedet — tilvejebringes gennem et samarbejde med Københavns kommune. Der er et enormt behov i området for arealer til rekreative formål, offentlige institutioner, almennyttigt boligbyggeri og en række andre ting. Det vil være helt uforvarsomt at overlade disse arealer til privat spekulationsbyggeri — og det er jo det, der vil ske, hvis ministeren skulle få sin vilje.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg vil gerne begynde med at takke for de pæne ord, der er sagt til mig, og for den enstemmige tilslutning til lovforslaget med det ændringsforslag, som jeg har stillet.

Jeg skal kun gøre få bemærkninger i forbindelse dermed. Hr. Morten Lange var inde på det intime samspil, der er mellem udbygningen af de 3 bestående universiteter, planlægningen af andre uddannelsescentre og — det er meget vigtigt — planlægningen af, hvilke faggrupper det i første række vil dreje sig om at skulle placere ved de nye centre for højere uddannelse. Jeg vil gerne dertil sige, at det forekommer mig væsentligt at have klaret arealproblemerne for Københavns universitet, før vi kan træffe disse beslutninger, og derfor har det også været min tanke, at en stillingtagen til, hvor de andre centre skulle placeres, måtte ske, når man havde fået klaret, hvilke muligheder der findes i København. Det har været min tanke hele tiden. Jeg beklager, hvis man oprindeligt har fået en anden opfattelse af min indstilling, men jeg håber, at misforståelsen nu i hvert fald ikke længere eksisterer.

Fru. Grethe Philip berørte det spørgsmål, at også andre uddannelser end egentlige universitetsuddannelser kan placeres i tilknytning til centre for højere uddannelse. Dette er også meget væsentligt at holde sig for øje, når vi næste folketingsår skal tage stilling, både til hvor og i hvilket omfang Københavns universitet kan udbygges, og hvornår man skal begynde på opførelse af centre for højere uddannelse.

Hr. Per Møller bad om, at det kommende lovforslag om placering af centrene må blive ledsaget af det bedst mulige materiale, og jeg skal gerne give tilsagn om, at vi fra

undervisningsministeriets side skal gøre, hvad vi kan for at fremskaffe det bedst mulige materiale til begrundelse herfor.

Hr. K. B. Andersen var inde på spørgsmålet om arealplanerne. Jeg skal i den forbindelse blot sige, at vi fra undervisningsministeriets side nøje følger drøftelserne om anvendelsen af arealerne, derunder også de militære arealer i København, og vi er trådt i forbindelse med forsvarsministeriet netop for at være opmærksom på, om der ad den vej er mulighed for at løse nogle af Københavns universitets arealproblemer.

Jeg skal igen takke for tilslutning til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget, § 2, således ændret, og § 3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om forskningsråd.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 53) findes i tidenden sp. 1142, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 353).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Bernhard Baunsgaard: Udvalget for videnskabelig forskning har behandlet lovforslaget om forskningsråd i flere møder og